

חויט אחד היה (עמור העקן) מאותו
צד של האור הראשון שיצא
בשמחה בכל (של הכל) בשבוכנס
למשכן שלמה, ומאותו יום
(ראשון) לא נגלה, אבל שמוש
משמש בעולם, והוא מקדש בכל
יום מעשה בראשית.

רבי יוסף היה עוסק בתורה, והוא
עמו רבי יצחק ורבי חזקיה. אמר
רבי יצחק, הרי ראיינו שמעשה
הmeshken הוא כמו מעשה שמיים
וארץ, והרי התעוורו החברים
בפניהם שלם מעט, שלא יכול
איש לאכל בפיו ולהוציא ידו
לתוכ פיו ולבלע.

אמר רבי יוסף, דברים אלו נעלה
אותם לתוכ (אצל) המנורה
בקדושה, שהוא מתקן תפשלים
מתוקים, כמו שהתקנים העתיק
הקדוש, נסתר כל הנסתורים, והוא
מתקן תפשלים, שאין בה מקום
שיבא אחר וישוף בהם מלך.
 ועוד, שיכול אדם לאכל ולשתות
ולתחלים פרוס מפל עוזני
העולם ולהשא, וכן יתקים
(מלכים-ב') ויתן לפניהם ויאכלו
ויתרו לדבר ה'.

פתח ואמר, (שם-א-ח) וזה נתן
חכמה לשולמה באשר לדבר לו ויהי
שלם בין חירם ובין שלמה
ויכרתו ברית שניהם. פסוק זה
הרי נאמר בכמה מקומות. אבל
זה - הסכמה שלמעלה ומטה
באחד. וזה - הוא ובית דין. נתן
חכמה - נתן, כמו שנחתן דורון
ומנתנות לאחובך. באשר דבר לו
- שלמות הכמה, בעשה,
ובשלום ובשלتون. זה שכתוב
באשר דבר לו.

ויהי שלם בין חירם ובין שלמה,
מה הטעם? כי היו מכירים זה עם
זה את ספר הדברים שהיו
אומרים, ובנו אדים אחרים לא קי
יודעים להתבונן ולדעת בהם

סטרה זו או קדמיה, דנקה בחרונה בכל
(רכיה), עד עאלת למשנה דלהתא. ומה הוא
יומא (קדמיה). לא אטגלי, אבל שמשא קא
משמש בעולם, ואיהו מחדש בכל יומא
עובדא דבראשית.

רבי יוסף היה לעי באורייתא, והו עמייה רבי
 יצחק ורבי חזקיה. אמר רבי יצחק, קא
חמין דעובדא דמשנה, גוונא דעובדא
דשמי וארץ, והוא אטערו חבריא ברזין
דלהון זעירו, שלא יכול בר נש למיכל
בפומיה, ולמישט ידיה לגו פומיה ולמבלע.
אמר רבי יוסף, מלין אלין נסילק לון לגו (נ"א
לביה) בוינא קדיישא, דאייהו מתקן
תבשילין מתיקין, כמה דאתקין לון עתיקא
קיישא, סתימה דכל סתימין, ואיהו אתקין
תבשילין, דלית בהו אחר, למיטי אחרא,
למשדי בהו מלחה. ותו, דיכיל בר נש למיכל
ולמשתי ולאשלמא ברסי מפל עדונין
דעלמא ולאשתארא, וביה יתקיים, (מלכים ב ד)
ויתן לפניהם ויאכלו וייתרוי דבר יי'.

פתח ואמר, (מלכים א ח) וויי', נתן חכמה לשולמה
כאשר דבר לו ויהי שלם בין חירם ובין
שלמה ויכרתו ברית שניהם. הא קרא קא
אתמר בכמה דוכתי. אבל וויי, אסתכמota
דליך לא ותפא בחדא. וויי אהיה ובי דיניה. נתן
חכמה, נתן: כמו דיהיב נזובזא ומפנה
לרחימיה. כאשר דבר לו, שלימו דחכמתא,
בעזתרא, ובשלם, ובשלטנו, הדא הוא דכתיב
כאשר דבר לו.

ויהי שלם בין חירם ובין שלמה, מאוי טעמא.
בגין דהוו ידען דא לדא, סתימו דמלין
דהוו אמרין, ובני נשא אחרני לא הו ידען
לאסתכלא ולמנדע בהו כלל, ובגיניהו,